

Preek

Prediking n.a.v. : 2 Koningen 4: 30a

Maar de moeder van de jongen zei: 'Zo waar de Heer en zo waar u leeft, ik ga niet zonder u.

Jongeren blijven tegenwoordig weer wat langer thuis wonen, maar staan financieel vrijer ten opzichte van hun ouders dan generaties ervoor. Met bijbaantjes vragen ze niet om een Iphone, maar zorgen ze gewoon dat ze de nieuwste hebben. Vandaag komen we in aanraking met een vrouw die van huis uit geld heeft...

Getrouwd met een oudere man (vs.14). Woonachtig in Sunem. Zonder dat ze Elisa ooit had horen preken, was ze ergens wèg van hem en zijn werk. Ergens ook best wel begrijpelijk. Aan de ene kant was hij een heel pastorale profeet. Zag hij aan mensen meer van hun gemis en verdriet dan ze zelf wilden tonen.

Aan de andere kant had hij ook heel intolerante trekjes. Zodra een groep opgeschoten jeugd uit Bethel hem uitscheldt met de woorden 'kaalkop, kaalkop', reageert hij furieus (2Kon.2:23). Alsof in zijn persoontje God Zélf op aarde beledigd wordt. Zo zitten er aan dienaren Gods vaak meer kanten dan enkel zonnige.

Maar zijn gastvrouw had naast haar geld nóg een eigen kant. Naar alle waarschijnlijkheid géén Jodin hield zij in haar leven openlijk rekening met God (vs.13). Dat deed ze door haar hart en huis met medeweten van haar man voor Z'n dienaar open te stellen. Opvallend dat je je soms méér welkom voelt bij outsiders.

Aangename mensen, die algemene genade ontvangen hebben om níet te blijven hangen in wat ze míssen: hier een kind! Maar juist woekeren met de gave, die ze hebben: hier die der gastvrijheid. Zoek eerst 't Koninkrijk van God en al het andere zal u bovendien geschonken worden: een zóón. Niet gedacht, toch gekregen!

Totdat zoonlief plots naar zijn hoofd grijpt (vs.19). Prompt zit vader met de handen in 't haar. Roept: 'Wáár is moeder?' En als geen lieve moeder meer kan helpen denkt zij: 'Wáár is hij die heet 'mijn God redt' (Elisa)?' Ondanks d'r sputterende echtgenoot laat ze niet de uitvaartleider roepen, maar gaat ze achter Elisa aan.

Eenmaal bij 'm op de Karmel aangekomen laat zich ze niet tegenhouden. Ook niet door grondpersoneel als Gehazi (=man met uitpuilende ogen!). Zoals bij de Meerdere Elisa Jezus, toen ouders hun kinderen met Hem in aanraking wilden brengen en leerlingen reuze knorrig deden (Mc.10:14). Ze zet de hakken in het zand.

Met de woorden van onze tekst: Zo waar de Heer en zo waar u leeft, ik ga niet zonder u.' Ze doet hier denken aan Jacob bij de Jabbok die in zijn persoonlijke worsteling 'met de andere kant' uitroept: 'Ik laat u niet gaan tenzij u mij zegent (Gen.32:27).' Zó in 't geloof aanhouden en gaan staan op de beloften is zéér gedurfd.

Dat hoort bij het jezelf inmiddels 'kind van God' mogen weten. En wat doet een kind? 't Blijft vragen terwijl een volwassene al gauw denkt: 'Als 't zó moet, bekijken ze 't Hierboven maar!' Maar geloof, al is het zo klein als een mosterdzaadje, láát zich niet afschepen. Dat gaat met zijn kruis naar de grote Kruisdrager Christus.

Zondag 10-11-2013 10.00u

--

eredienst

Voorganger: Ds Laseur (wijkpredikant)

Thema: Ik laat u niet gaan!

Elisa kon met André Hazes denken: 'Zij gelooft in mij!' Maar zo zit het niet. Evenals Elia wéét hij dat de zon pas kan schijnen als die Ene, God, de wolken wèg haalt. Mogelijk zit u midden in een bepaald soort verdriet om een (klein)kind. Soms kunnen we niks anders dan de namen van onze kinderen in Zijn hand leggen.

Sommigen mogen dan meemaken dat hun kind uit de ellende (terug) komt. Anderen zien de belofte níet in dit leven in vervulling gaan (Hebr.11:39). Houd dan vast aan wat Paulus zegt (ICor.1:20): 'Hoeveel beloften Gods er ook zijn, ze zijn ja en amen in de Gezalfde.' Dat is Hij die bidt dat ons geloof níet ophoudt (Lc.22:32). Amen.